

El Diacrític | | Actualitzat el 04/01/2021 a les 10:12

Gràcies, Enric López

Roser Iborra recorda Enric López, professor de matemàtiques i de física i un dels impulsors de la Universitat de Vic, que va morir el 30 de desembre | «No deixava indiferent ningú. Burlleta, a vegades càustic, era un professor diferent. Enmig de la grisor i de la censura dels anys seixanta, jo vaig estar prou de sort de poder ser l'alumna de dues persones excepcionals: Enric López i Núria Albó»

Enric López, a la inauguració de la Universitat d'Estiu de la UVic de 2003 | Arxiu fotogràfic de la Universitat de Vic

Enric López i Ruestes, un dels impulsors de la Universitat de Vic, professor de matemàtiques i de física, escriptor i pintor, va morir el dimecres dia 30 de desembre de 2020.

Suposo que fer-se vella, vell, és una mica això: la gent que t'estimes es va morint. Els més grans que tu però també, de mica en mica, els de la teva edat. I algun de més jove.

Cada vegada que això passa et sents una mica més desarelada, com si la terra se t'anés engrunant sota els peus, d'una manera lenta però implacable.

D'altra banda, també t'adones de la sort que has tingut, en haver compartit afectes i vivències que t'han fet com ets, que ja formen part de tu.

L'Enric no deixava indiferent ningú. Burlleta, a vegades càustic, era un professor diferent. Enmig de la grisor i de la censura dels anys seixanta, jo vaig estar prou de sort de poder ser l'alumna de dues persones excepcionals: Enric López i Núria Albó.

La Núria ens feia classes de literatura, de català i de vida en uns moments en què tot això estava

prohibit. I en va pagar un preu molt car.

L'Enric, i en això ara hi estem totes i tots d'acord, era un professor intel·ligent amb qui mai no t'avorries; més que res perquè si badaves t'exposaves a un seu comentari mordaç. Però llavors un dia t'adonaves que les matemàtiques tan temudes et començaven a agradar: i que mai ningú no havia desplegat abans tants focs d'artifici per fer-te-les entendre i, gairebé, estimar.

Sospito que era una mica més indulgent (no gaire més) amb les persones que veníem d'una realitat més difícil: en un context encara de postguerra, la pobresa era (però encara és) una frontera gairebé inexpugnable a l'hora d'accedir a l'educació.

Anys enllà, vam tornar a coincidir quan jo ja feia classes de català però estudiava magisteri, a deshora: i llavors se'm van fer molt més entenedores les seves estratègies: ens tenia constantment a la carena del dubte, i havies de seguir tot el raonament sencer, i tots els possibles errors, abans de donar per bona una lliçó.

I encara, més endavant, a part d'haver estat a la presentació d'un seu llibre, hem coincidit al carrer i hem fet xerrades a peu dret de més de deu o quinze minuts; d'aquelles que faries davant d'un cafè i sense presses si no fos que sempre ens pensem, il·lusòriament, que la vida és molt llarga i ens donarà més oportunitats.

Doncs, gràcies per tot i per tant, Enric. Sempre viuràs en el meu record.